

A Fővárosi Ítéltábla ügyvéd neve (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek **I. r. alperes neve (I. r. alperes címe)** I. rendű, II. rendű alperes neve (**II. r. alperes címe**) II. rendű, ügyvéd neve (címe) által képviselt **III. r. alperes neve** (III. rendű alperes címe) III. rendű, IV. rendű alperes neve (**IV. r. alperes címe**) IV. rendű és V. rendű alperes neve (**V. r. alperes címe**) V. rendű alperesek ellen szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2015. március 6. napján meghozott 27.G.43.000/2014/8. számú ítélete ellen a felperes részéről 11. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára fizessen meg az állam javára 800.000 (nyolcszázezer) forint másodfokú eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A 2005. március 3. napján megkötött Ingatlan Jelzálogjog Szerződésben a II. rendű alperes és a felperes, mint zálogkötelezettek a ... zálogjogosult javára jelzálogjogot alapítottak, a II. rendű alperes és a felperes közös tulajdonában álló ... alatt nyilvántartott, ... szám alatti ingatlanra (a továbbiakban: perbeli ingatlan) a ...-t a II. rendű alperessel, mint adóssal kötött kölcsönszerződés alapján megillető követelés biztosítására 12.500 euró tőke és járulékaik erejéig.

Ezen kölcsön kiváltása céljából a felperes, valamint az I. és II. rendű alperesek ...en, 2007. október 3. napján a III. rendű alperes bankkal „Szerződés Ingatlanfedezet mellett nyújtott személyi hitelhez” elnevezésű kölcsönszerződést kötöttek. Az okirat szerint a szerződést a III. rendű alperes mint hitelező (a szerződésben a továbbiakban: Bank), az I. rendű alperes mint adós, a II. rendű alperes mint adóstárs, a felperes szintén mint adóstárs (a szerződésben a továbbiakban mindhárman: Adós) kötötte meg. Az okiraton a felperes aláírása alatt adós megnevezés szerepel.

A szerződés értelmében a bank 73.870 svájci franknak megfelelő 10.000.000 forint összegű kölcsönt nyújtott az adósoknak. A szerződés 4. pontja szerint a szerződésben nem szabályozott kérdésekben a bank mindenkor a Üzletszabályzatának Lakossági hitelekre vonatkozó általános szerződési feltételeinek és a vonatkozó Hirdetményének a rendelkezései az irányadóak, melyeket a felek elfogadnak.

Az ugyanezen a napon külön okiratban aláírt szerződéses záradékban az adós kötelezettséget vállalt, hogy amennyiben a folyósított kölcsön összegével nem kerül végtörlesztésre a fennálló tartozás, a különbséget megfizeti, továbbá jelen szerződés fedezeteként szolgáló ingatlanra a ... javára bejegyzett zálogjog törlése iránt haladéktalanul eljár. A záradékot adósként írta alá a felperes, az I. rendű és a II. rendű alperes.

A záradék külön aláírt 2. pontjában az I. rendű alperes mint a zálogkötelezett házastársa kijelenti, hogy a zálogszerződés tartalmát megismerte, tudomásul veszi és elfogadja. A felperes ezt az okiratot is adósként írta alá.

A szerződő felek ugyanezen a napon aláírtak egy további okiratot is, amelyben a III. rendű alperes bank a teljes hiteldíj mutatóval és a szerződéssel járó költségekkel kapcsolatban tájékoztatja a felperest és az I-II. rendű alpereseket. Ezt az okiratot az I. rendű és a II. rendű alperesek „Adós”-ként, a felperes pedig „Zálogkötelezett”-ként írta alá.

A kölcsön biztosítására a felperes és a II. rendű alperes közös tulajdonában álló ... szám alatti ingatlanra a felperes és a II. rendű alperes jelzálogszerződést is kötöttek a III. rendű alperessel, illetve javára vételi jogot alapítottak.

A szerződéskötést követően még ugyanezen a napon a felperes, az I. rendű és a II. rendű alperesek mint adósok ... közjegyző előtt közokiratba foglalt egyoldalú kötelezettségvállaló nyilatkozatot tettek, amelyen vállalták a kölcsön egyetemleges visszafizetését.

A szerződő felek a kölcsönszerződést 2009. december 16. napján módosították a kölcsön kondíciói tekintetében, a módosítással a III. rendű alperes fizetési könnyítést engedélyezett.

A IV. rendű és az V. rendű alpereseknek végrehajtási joga van a jelzálogjoggal terhelt ingatlanon.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy a 2007. októbert 3. napján megkötött kölcsönszerződés („Szerződés”, „Szerződéses záradékok”, „Tájékoztató”) érvénytelen. Az érvénytelenség jogkövetkezményeként kérte annak megállapítását, hogy a III. rendű alperessel szemben kizárólag a ... szám alatti ingatlanban meglévő ¼-ed tulajdoni illetőségével felel. Kérte az alperesek kötelezését mindezek türéseire.

Keresete jogalapjaként elsődlegesen a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 209/A. §-ára hivatkozott. Előadta, hogy a szerződés valamennyi feltétele általános szerződési feltétel, a felek egyedileg nem tárgyalták meg. Ő maga zálogkötelezettséget vállalt, szó sem volt adósi felelősségről. A szerződés ezért tisztességtelen módon tartalmazza a felek szerződési minőségét, ezáltal az egész szerződés tisztességtelen. Másodlagosan a szerződést megtámadta a Ptk. 210. § (1) és (2) bekezdésére alapítottan. Kifejtette, hogy ő kizárólag zálogkötelezett akart lenni, és a banktól azt a tájékoztatást kapta, hogy csak a zálogtárggyal felel a tartozásért. Ugyanezt a tájékoztatást adta a közjegyző is. Az ugyanazon napon aláírt három okiraton hol adósként, hol adóstársként, hol zálogkötelezettként szerepel, ezért tévedésben volt a felelőssége terjedelmét illetően, tévedését a III. rendű alperes okozta.

Az I. rendű és a II. rendű alperesek elismerték a keresetet.

A III. rendű alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes szerződéses pozíciója nem általános szerződési feltétel, de az egyébként sem tekinthető tisztességtelennek. Vitatta a felperes tévedését is, és kifejtette, hogy az adós és a zálogkötelezett fogalma a közfelfogás szerint is egyértelműen elkülönül. Állítása szerint a szerződésnek megfelelő, helyes tájékoztatást adott a felperesnek, és a felperes a közjegyzői okiratban is megerősítette vállalását.

A IV. rendű alperes a kereset elutasítását kérte, az V. rendű alperes nem ellenezte a kereset teljesítését.

Az elsőfokú bíróság a 2015. március 6-án kelt 27.G.43.000/2014/8. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította, és kötelezte a felperest a III. rendű alperesnek 381.000 forint perköltség, valamint leletezés terhével 579.000 forint eljárási illeték megfizetésére.

Ítélete indokolásában megállapította, hogy a felperes és az I-III. rendű alperesek kölcsönszerződést kötöttek, amelynek részét képező Általános Szerződési Feltételek (ÁSZF) nem kerültek csatolásra. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. § (3) bekezdése értelmében azt a felperesnek kellett volna csatolnia, amennyiben erre bizonyítékként hivatkozik, ugyanakkor a felek

között nem volt vitás, hogy az egyedi szerződésben megjelölt adós az ÁSZF előírásai értelmében a saját teljes vagyonával felel a kölcsön visszafizetéséért, így a külön okiratba foglalt ÁSZF vizsgálata nem is volt szükséges.

Ismertette a Ptk. szerződéskötéskor hatályban volt 209/A. §-ának (2) bekezdését és 209. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy tisztességtelen egy konkrét szerződési feltétel lehet, amely a felek számára jogokat és kötelezettségeket állapít meg, azonban felperes a bíróság többszöri felhívása ellenére sem jelölt meg olyan konkrét szerződési feltételt, amely álláspontja szerint tisztességtelen és ezzel az egész szerződés érvénytelenségét okozta. A felperes a szerződéses pozíciójának tisztességtelenségére hivatkozott, azt sérelmezte, hogy a szerződés előírásai szerint adós lett, pedig zálogkötelezett szeretett volna lenni, és azt a tájékoztatást is kapta, hogy zálogkötelezett lesz. Ez olyan akarathiba, ami a Ptk. 210. §-a által meghatározott megtámadási okok közé sorolható, nem a tisztességtelenség körébe, ami a felek jogainak és kötelezettségeinek tartalmából fakad. A tisztességtelenség megítélése során a bíróságnak vizsgálnia kell az eset valamennyi körülményét, de nem a szerződő fél szubjektív szándékának, hanem a szerződésből eredő jogoknak és kötelezettségeknek van jelentősége. Az, hogy valaki egy kölcsönszerződés adósa, illetve adósként a saját vagyonával felel a teljes tartozás megfizetéséért, nem olyan feltétel, ami egyoldalúan és indokolatlanul az adós hátrányára lenne megállapítva. Olyan körülményt, ami ezt megalapozná, nem is jelölt meg a felperes, ezért a szerződés érvénytelensége a Ptk. 209/A. §-a alapján nem állapítható meg. Külön kitért arra is, hogy szükségtelen volt a perben annak bizonyítása, hogy a szerződés valamennyi feltétele általános szerződési feltétel vagy azt a felek egyedileg megtárgyalták, mert a szerződési feltételek nem tisztességtelenek akkor sem, ha általánosak, és akkor sem, ha egyedileg megtárgyaltak, és a tévedés kapcsán sem releváns ennek a körülménynek a vizsgálata.

A másodlagos kereset alapján az elsőfokú bíróság a Ptk. 210. § (1) bekezdése szerint a ténybeli tévedés esetét és a (2) bekezdés alapján a jogi kérdésben való tévedés szabályozását ismertetve megállapította, hogy a perbeli esetben a felperes - állítása szerint - valójában a szerződési nyilatkozata jogkövetkezményeiben tévedett. A felperes látta ugyanis, hogy adósként írja alá a szerződést, azonban úgy vélte, hogy az adós fogalma a dologi adóst is jelenti. A felperes által állított tévedés nem ténybeli, hanem jogi kérdésben való tévedés. Felhívta az EBH2005. 1321. szám alatt közzétett eseti döntést.

Az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy jogi kérdésben való tévedésre hivatkozással csak akkor lenne megtámadható a szerződés, ha a munkakörében eljáró jogi szakértő adott volna a feleknek együttesen a jogszabályok tartalmára nézve nyilvánvalóan téves tájékoztatást. Ezen feltételek a jelen ügyben nem teljesültek. Az ügyben egyedül a közjegyző minősül munkakörében eljáró jogi szakértőnek, aki a hitelezőnek nem adott semmilyen tájékoztatást, hiszen a közjegyző előtt nem szerződéskötés történt, hanem egyoldalú kötelezettségvállalás az adósok részéről. Erre már a szerződéskötést követően került sor, így a felperes tévedését nyilvánvalóan ez nem okozhatta.

Kitért arra is, hogy amennyiben ténybeli tévedésnek minősülne a felperes által állított tévedés, abban az esetben sem bizonyította a felperes, hogy a tévedését a III. rendű alperes okozta vagy felismerhette. A felperes - a saját perbeli nyilatkozata, a csatolt okiratok és a tanúvallomások alapján - egyetlen alkalommal volt jelen a bankban, a szerződés aláírásakor. Ezen alkalommal rajta kívül az I. és a II. rendű alperes, továbbá ... banki alkalmazott volt jelen. A peres felek nyilatkozata önmagában nem rendelkezik bizonyító erővel, így a jelenlévők közül egyedül ... tanúvallomása bizonyíthatta volna a felperes állítását, azonban ő a konkrét szerződésre nem tudott visszaemlékezni, csak általánosságban tudott nyilatkozni, így a tanúvallomása nem támasztotta alá a téves tájékoztatásról szóló felperesi állítást. ... fiókigazgató nem vett részt a szerződéskötésben, ezt megelőzően nem találkozott a felperessel, így tanúvallomása szintén nem bizonyít téves tájékoztatást. **B.J.** csak a szerződésmódosításnál közreműködött, így a támadott szerződés megkötésekor elhangzott tájékoztatással kapcsolatban nem tudott tanúvallomást tenni. ... közjegyző

is csak a szerződéskötés után találkozott a felperessel, az I. rendű és a II. rendű alperesekkel, így a szerződéskötést megelőző körülményekről ő sem tudott. Az azt követő eseményeknek nincs jelentőségük a tévedés szempontjából, és a konkrét esetre a közjegyző sem emlékezett. Általánosságban a közjegyző elmondta, hogy az okiratot mindig felolvassa és részletesen meg is magyarázza, a felolvasást a felperes nem vitatta, és ezt maga a közokirat is igazolja. **G. G.** hitelügyintézővel a felperes saját állítása szerint soha nem találkozott, így ő nem adhatott téves tájékoztatást a felperesnek, és nem lehetett jelen olyan esetről, amikor valaki téves tájékoztatást adott a felperesnek.

Az elsőfokú bíróság azzal az indokolással mellőzte a felperes jogi képviselőjének tanúként történő kihallgatását, hogy szerződéskötés után felmerült tényekre vonatkozó tanúvallomása nem lenne alkalmas a releváns tények bizonyítására. A felperes keresetét alátámasztó bizonyítékok hiányában az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította, és kiemelte, hogy a IV. és az V. rendű alperesek esetében hiányzik a passzív perbeli legitimáció, azaz velük szemben a felperes a szerződés érvénytelensége esetén sem perelhetett volna alappal, hiszen nem szerződő felek, rájuk a szerződés érvénytelenségével kapcsolatos döntés nem hatna ki semmilyen módon.

Az elsőfokú bíróság a pervesztes felperest kötelezte a III. rendű alperes perkölségének megfizetésére, amelynek körében a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 2. §-a szerint a csatolt megbízási szerződés alapján állapította meg az ügyvédi munkadíj összegét, figyelemmel arra is, hogy a III. rendű alperes 12 tárgyaláson képviseltette magát olyan személlyel, aki jogi képviselőként a perben eljárhatott. A per tárgyának értékét a kölcsönszerződésben megjelölt 10.000.000 forint kölcsönösszeg alapján határozta meg, ezért a lerovandó 600.000 forintos illetékből le nem rótt további 579.000 forint különbözeti illeték megfizetésére kötelezte a felperest.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a módosított keresetének megfelelő ítélet meghozatalát és a III. rendű alperes perkölségben való marasztalását kérte. Másodlagos fellebbezési kérelme a III. rendű alperes javára megállapított perkölség fele összegére történő leszállítására irányult.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményét jogszabálysértő módon értékelte a terhére, téves jogi következtetést vont le. Nem tulajdonított annak sem megfelelő jelentőséget, hogy az I. rendű és a II. rendű alperesek nyilatkozatai mindenben az általa elmondottakat erősítették, azonos tényelőadást tettek.

Sérelmezte, hogy nem foglalt állást a három részből álló okiratban található szerződési feltételek jogi jellegét illetően, és nem foglalkozott azzal, hogy valamennyi perbeli okiratot a III. rendű alperes egyoldalúan, a felperes közreműködése nélkül előre meghatározta, azokat egyedileg a felperessel nem tárgyalta meg, arra a felperesnek lehetősége sem volt. Előadta, hogy az okiratok blanketta jellege magukból az okiratokból is kitűnik. Ezt támasztotta alá ... tanúvallomása is, amely szerint a szerződést a rendszer készíti el, csupán a szerződéskötő adatainak és a hitelösszegnek a beírása szükséges, a többi már tartalmazza maga a szerződés. ... fiókigazgató is ugyanezzel a tartalommal foglalta össze a banki tevékenység lényegét. A bank alkalmazottainak tevékenysége egy előre már teljesen elkészített, csupán adathiányos szerződés kitöltésére és ügyfél általi aláírására szorítkozik, nem kerül sor fogalmai tájékoztatásra, jogi felvilágosításra, egyedi megmagyarázásra, és ahogyan **B.J.** tanú fogalmazott, el szokták mondani az ügyfeleknek, hogy joggal kapcsolatos kérdésükkel a közjegyzőhöz forduljanak, ugyanis az ügyintézők a jogban járatlanok. Kiemelte, hogy az okiratok blanketta jellegére figyelemmel az elsőfokú bíróságnak a bizonyítás helyes irányáról tájékoztatnia kellett volna jegyzőkönyvbe foglaltan a peres feleket azzal, hogy a III. rendű alperest terheli annak bizonyítása, hogy az okiratok tartalma és az egyetemleges felelősség fogalma a felperesnek egyedileg megmagyarázásra került. Hivatkozása szerint az elsőfokú bíróság téves álláspontra helyezkedett annak kimondásával, hogy tisztességtelennek csak egy adott konkrét feltétel

minősülhet egy szerződésen belül.

Hangsúlyozta, hogy a szerződéskötési minőségében való tévedését, mint akarathibát az okozta, hogy az előre megfogalmazott blanketta okiratok tartalma a legminimálisabb mértékben sem került megmagyarázásra, a tájékoztatási kötelezettségének teljesítését a III. rendű alperes elmulasztotta. Előadta, hogy semmilyen körülményből nem kellett volna arra következtetnie, hogy felelőssége az I. és a II. rendű alperesekkel egyező, amikor az ő vonatkozásában adós vizsgálat, hitelminősítés nem történt, majd a szerződés megkötését követően a hitelintézettől addig, amíg az I. és a II. rendű alpereseknek fizetési késedelme nem volt, semmilyen levelet, felszólítást, értesítőt, egyenleget nem kapott. Alaptalanul hagyta figyelmen kívül az elsőfokú bíróság, hogy a három különálló rendeltetésű, de egységesen kezelt és a III. rendű alperes által előre elkészített okiratban mint adós, mint adóstárs és mint zálogkötelezett is szerepel mindenfajta logikai rend nélkül a felperes, és mindemellett a III. rendű alperes által adott szóbeli tájékoztatás tartalma az volt, hogy kizárólag a ..., ... utcai ingatlanban meglévő tulajdoni hányadával felel a felperes. Nem tulajdonított megfelelő jelentőséget az elsőfokú bíróság annak, hogy a III. rendű alperes a 2010. május 4-én kelt írásbeli közlésében a felperesi felelősséget csupán elméletileg tartotta azonosnak az I. és a II. rendű alperes felelősségével. Nem tulajdonított jelentőséget az elsőfokú bíróság annak a releváns körülménynek sem, hogy az I. rendű alperes, mint a zálogkötelezett házastársa kijelentette, hogy ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonos, holott a tulajdoni lap tartalmát megtekintve ezen nyilatkozat ellenkezője igaz, és ténylegesen sincs tulajdonjoga az ingatlanon, ami igazolja a III. rendű alperes felszínes eljárását. Állította, hogy az elsőfokú bíróság téves következtetést vont le a közjegyző tanúvallomásából, mivel tény, hogy a közjegyzőhöz a felperes téves banki tájékoztatás alapján érkezett, amely tévedést a közjegyző nem oszlatta el, hanem a felelősségre téves és hiányos felvilágosítást adott.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság hangsúlyozottan értékelte ... tanú szerződéskötés kori jelenlétét, azonban a bizonyítékokat együttesen kellett volna értékelnie. Nem mellőzhette volna az elsőfokú bíróság a felperes jogi képviselőjének tanúkénti kihallgatását arra a releváns tényre, hogy jelenlétében a III. rendű alperesi hitelintézet arról adott szóbeli tájékoztatást a felperes részére, hogy felelőssége terjedelme kizárólag zálogkötelezettként áll fenn. Bizonyítási indítványát változatlan tartalommal fenntartotta.

A fellebbezésében a perköltség összegét arra hivatkozással támadta, hogy a per nem neki felróhatóan húzódott el, és a tanúk meghallgatása után ítélet lett volna hozható.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság az eljárásban feltárt és rendelkezésére álló adatok és bizonyítékok okszerű, a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt elveknek maradéktalanul megfelelő értékelésével helyesen állapította meg a tényállást, az arra alapított érdemi határozata helytálló, döntését a jogszabályok pontos megjelölésével, részletesen megindokolta, az elsőfokú ítélet ténybeli és jogi okfejtésével a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetért.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság döntésének indokait kizárólag a fellebbezésben foglaltakra tekintettel egészíti ki az alábbiakkal:

A felperes elsődleges keresete szerint az érvényesített jog a keresetlevélben meghatározott szerződések feltételei tisztességtelenségének (Ptk. 209. §) megállapítása és az érvénytelenség (Ptk.

209/A §) jogkövetkezményének levonása volt.

A felperes a bíróság többszöri felhívása ellenére sem jelölt meg olyan konkrét szerződési feltételt, amely álláspontja szerint tisztességtelen és az egész szerződés érvénytelenségét okozta. Emiatt a perben nem volt lehetséges a szerződésekben kikötött jogok és kötelezettségek összemérése a többi szerződési feltétellel.

Nem volt szükség a perbeli jogvita eldöntéséhez a fellebbezésben hivatkozott tények - általános szerződési feltétel megismerésének, elfogadásának, a szokásostól eltérő tartalmára vonatkozó tájékoztatásnak, az egyedileg történő megtárgyalásának - megállapítása végett a Pp. 163. § (1) bekezdése alapján a bizonyítás elrendelése, és alaptalanul sérelmezte a felperes a fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást ezekben a kérdésekben.

A felperes a keresete ténybeli alapjául a szerződéses pozíciójának tisztességtelenségére hivatkozott, azt sérelmezte, hogy a szerződés előírásai szerint adós lett, pedig zálogkötelezett szeretett volna lenni, és azt a tájékoztatást is kapta, hogy zálogkötelezett lesz.

Az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá, hogy ez olyan akarathiba, ami a Ptk. 210. §-a által meghatározott megtámadási okok közé sorolható, nem a tisztességtelenség körébe, ami a felek jogainak és kötelezettségeinek tartalmából fakad.

A Fővárosi Ítéltábla teljes egészében osztotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, hogy a felperes által állított tévedés - a felperes látta ugyanis, hogy adósként írja alá a szerződést, azonban úgy vélte, hogy az adós fogalma a dologi adóssá is jelenti - nem ténybeli, hanem jogi kérdésben való tévedés.

A Ptk. 210. § (2) bekezdése alapján jogi kérdésben való tévedésre hivatkozással csak akkor lenne megtámadható a szerződés, ha a munkakörében eljáró jogi szakértő adott volna a feleknek együttesen a jogszabályok tartalmára nézve nyilvánvalóan téves tájékoztatást.

Az elsőfokú bíróság a lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a jogvita elbírálása szempontjából jelentős tényeket megfelelően értékelve állapította meg, hogy ezen feltételek nem teljesültek. A felperes által figyelembe venni kért további tények értékelése a fent kifejtett jogi álláspont alapján indokolatlan és szükségtelen volt, ezért megalapozottan mellőzte az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (4) bekezdése alapján - mint szükségtelent - a felperes jogi képviselőjének tanúként történő kihallgatását.

Alaptalanul támadta a felperes a fellebbezésében a III. rendű alperes részére megállapított perköltség összegét is. Az elsőfokú bíróság az R. 2. §-ának (1) bekezdése szerint a csatolt megbízási szerződés alapján a ténylegesen kifejtett képviseleti tevékenységre figyelemmel határozta meg az ügyvédi munkadíj összegét, annak csökkentésére kizárólag az R. 2. §-ának (2) bekezdése alapján lett volna lehetőség, ezért az a felperes által felhozott okból nem volt indokolt.

A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján - annak helyes indokai mellett - az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A sikertelenül fellebbező felperes a Pp. 239. §-a szerint irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján megállapított 800.000 forint fellebbezési illeték megtérítésére. Az alperesek a másodfokú eljárásban nyilatkozatot nem tettek, a tárgyaláson

nem jelentek meg, amelyből a Fővárosi Ítéltábla azt a következtetést vonta le, hogy az alpereseknek a másodfokú eljárással összefüggésben számításba vehető költsége nem merült fel, ezért e tárgyban a rendelkezést mellőzte.

Budapest, 2016. január 27.

. Koday Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

Dr. Pusztai Anita s. k.
előadó bíró

Dr. Kurucz Zsuzsanna s. k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bírószági tisztviselő